

vanski živelj v Avstriji in tako tudi v Štajerske deželi, in sicer v šoli, v uradih in obče v javnem življenju prevladuje, in za tega delj izraža nevarnost za nemštvo, za državo in omiko, čemur se graško mestno zastopstvo z vsemi svojimi sredstvi zoperstaviti hoče; —

na dalje z ozirom na to, da so dejansko razmere na spodnjem Štajerskem ravno temu nasprotno in je ta nemška vzburljenost neopravičena, tembolj, ker je na vseh srednjih šolah na slovenskem Štajerskem in na učiteljskem pripravnišči v Mariboru izključivo nemški jezik kot učni jezik, mej tem ko se v slovenskem materinskem jeziku nič ne podučuje in uči, ter na realki slovenščina še za otroke slovenske narodnosti nij obligaten predmet; —

slednjič z ozirom na to, da je na slovenskem Štajerskem uže mnogo uradnikov nameščenih, kateri slovenskega jezika v govoru niso zmožni, še manj pa v pisavi, ter tako postav, ki se tičejo jezikovne ravnopravnosti ne izpolnjujejo, in s tem naravne in postayne pravice kvarijo in kratijo: —

denašnji volilni zbor v Št. Jurji izreka svoje prepričanje, da se državni interes edino le na podlogi resnice in pravice pospešuje, da je le na tej podlogi mogoče doseči pravo omiko in trajni mir mej avstrijskimi narodi, nikakor pa na poti slepega in strastnega sovraštva. Zato volilni zbor resno terja:

1. naj se srednje šole na spodnjem Štajerskem in učiteljsko pripravnišče v Mariboru tako preustroji, da v teh učnih zavodih zadobi slovenski jezik kot učni jezik veljavo, nemški da se pa tudi lahko nauči,

2. v javnih uradih in šolah na spodnjem Štajerskem naj se namestijo le taki uradniki, oziroma učitelji, kateri so v govoru in pisavi zmožni slovenskega jezika,

3. v javnih uradih se naj vsi zapisniki sestavljajo v tistem jeziku, katerega govori dotična stranka, uloge pa se naj rešujejo v tistem jeziku, v katerem so spisane.

Resolucija je bila enoglasno sprejeta.

G. dr. Ipavec se potem v imenu vseh volilcev zahvaljuje g. dr. Vošnjaku za njegovo neutrudljivo delovanje in ga prosi, naj še za naprej se tako krepko in uspešno poteguje za pravice slovenskega naroda.

S tem je bil oficijalni del zborovanja končan. Godba in izborna petje celjskih pevcev pa je še do noči razveseljevalo zbrane goste. Mej temi so bili gg. dr. Prus in nadžupnik

Uliaga iz Konjic, Skaza, Anderluh in drugi iz Šmarja, Hausenbihler, Širca, Žuža iz Žavca, Potočin od Zidanega mosta, dr. Srebre iz Brežic itd. itd.

Došli so tudi sledeči telegrami:

Iz Mürzzuschlaga: „Zbrani vseučiliščniki slovanski in v prvej vrsti slovenski navdušeno odobravajo delovanje najprvega zagovornika svetih slovenskih pravic, hvaležno se ga spominjajo, posnemati ga hočejo, in kličejo njemu, kakor njegovim volilcem navdušeni živio! Živio slovenski narodni program!“

Iz Maribora: Čestita Vam in volilcem Vašim Mariborska čitalnica.

Iz Mozirja: Volilcem zbranim v korist slovenskega naroda kliče Mozirje slava! Evo Gradec! Zasramovanje slovenskega naroda ne vtaknemo v žep! Ukrenite kakor mislite, Gornje Savinčani so z vami.

Župan Joža Lipold.

Iz Ptuja: V imenu tukajšnjih Slovencev izrekam Vam za Vaše možato potegovanje za narodne pravice ter neumorno delovanje na političnem polju sploh, najtoplejšo zahvalo, ter Vam zakličem: dalje dokler ne dosežemo svojih po naravi in zakonu nam priznanih pravic! Živili! Slava Vam!

Dr. Gregorič.

Iz Mürzzuschlaga: Slovanskej stvari in slovanskim poslancem: živili! Šuklje.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. maja.

Ščuvanje zoper ministerstvo Taaffejevo se je začelo na vsej liniji. „Pester Lloyd“, ki je še nedavno hvalil grofa Taaffeja in njegovo politiko, govori zdaj v članku o razvijanju avstrijskih razmer in pravi, da je zdanja notranja politika avstrijska v nasprotju z vnanjo, in piše nadalje: Kako daleč so v Avstriji prišle stvari ako je pri parlamentarnem banketu star veteran avstrijskega parlamentarizma dejal: „Kolikor bolj se stvari tako razvijajo, kakor se zdaj, tem večkrat se spominjam, da sem Nemec, in tem redkeje, da sem Avstrijec!“ Enako mišljenje pa se razvija tudi iz vseh ustavovernih časopisov in izjav ljudstva, ter pomenja, da se zopet probuja narodna zavest nemških Avstrijcev, katero je potlačila uspešno nazadnjaška politika Bismarkova v zadnjih letih. Računati se mora s tem, kaj da bodo Nemci v Avstriji čutili, ako bodo videli, da hoče Avstrija Nemštvo in liberalizem opustiti. Ta točka pa je, s katero zadene sistem Hohenwart imenovan Taaffe tudi nas takraj Litave. Mi se sicer nehočemo vmešavati v avstrijske notranje

zadeve, a vsiljuje se vprašanje in premislek, je-li da je dovoljena taka avstrijska notranja politika, ki je nasprotna vnanje? Taka politika omogoči dvoje: Ali se bodo pritožbe avstrijskih Nemcev čule v vladnih krogih sednje Nemčije in se ohladé potem prijateljske razmere ali pa Nemčija dovoli v to politiko, potem smo pa še bolj od nje odvisni. — Torej Magjari se uže spet vmešavajo! Nemci z Nemčijo žugajo, ter s tem hoté pridobiti zopet vlado in gospodstvo nad Slovani. Kaj pa bomo mi Slovane „čutili“, ako bi spet nemško gospodstvo nad nas prišlo?

V političnem „nemškem društvu“ v Gradci se je tudi ščuvalo ali: predlagala se je v sredo ta-le resolucija: Nemško društvo izjavlja svoje preverjenje, da je za kulturo in državo koristno, da ostanejo Nemci v Avstriji še na dalje na čelu in da se pravice nemškega kot državnega jezika določijo zakonom. Nemško društvo v Gradci tedaj obžaluje od gospodov ministrov grofa Taaffeja in dr. Stremayra podpisano jezikovno posilno naredbu za Češko in Moravsko ne samo kot kratenje pošteno pridobljenih pravic nemških Avstrijcev, nego tudi kot prvi korak, da bi se nemško prebivalstvo avstrijsko nazaj potisnilo iz svojega zdanjega položaja na korist Slovanom. Zato izreka svojo zahvalo nemško društvu onim državnozbornim poslancem, ki so podpisali interpelacijo Wolfrumovo na g. dr. Stremayra gledé jezikovne naredbe ter jo pobijali z legalnega in političnega stališča, posebno pa še gospodu grofu Wurmbrodu in vsem udom „fortšritlerske“ stranke, da so se lotili jezikovnega zakona, s katerim naj bi se nemški jezik proglasil državnim jezikom, ter jih tudi prosi, naj čuvajo pravice Nemcev z vsemi postavnimi sredstvi.

Vnanje države.

Poroča se, da pride prihodnjega meseca srbski knez na Dunaj obiskat avstrijski dvor. Srbski časopisi pripovedujejo, da so se Albanci lotili krščanskih prebivalcev na Kosovem in da jih proganjajo. Isto tam se je pričela lakota.

Vshodnje-Rumeljska komisija se je zopet sešla ter so nje članom imenovani za Avstrijo baron Kozjek, za Nemčijo je Braunschweig, za Rusijo general Hitrovo, za Francijo Aubaré, za Anglijo lord Fitz-Maurice, Veronini za Italijo in Mehemed Asim paša za Turčijo.

Zopet se piše o nekem napadu v Carigradu. Dva delavca in jeden pomorski vojak so neki napali angleškega inženirja Burnesa, ga oklali in mu oropali, kar je imel pri sebi. Ujeli so sicer vse tri, a vojak je bil takoj izpuščen.

Volitve v Italijansko zbornico so zdaj skoraj vse znane. Od 351 dobrih volitev so dobili konstitucionalci 120, vlada 170, disidenti 61. Izmej 152 ožjih volitev dobé konstitucionalci jih 55, vlada 76, disidenti 21.

so se od Francozov bili toliko novega naučili, da so zastoj iskali po starih knjigah izrazov za nove francoske in druge iznajdbe. Poskušali so iznajti nemške prestave, ali izrazi so bili — prestave in niso izražali cele misli, celega pojma, kakor tuja imena. Kaj jim je ostalo? Kacenjamer, zato ker so izprevideli, da to ne gre, kar so poprej rekli, da mora iti.

Nemci se radi bahajo, da smo sprejeli kulturo od njih, in ko bi Nemcev na svetu ne bilo, bi bili mi še vedno na onej stopinji narodov, kateri še dandenes po malo znanih krajih Afrike in Avstralije živé in misijonarjev potrebujejo za podučevanje. Ali, hvala Nemcem, nij več tako sila zdaj pri nas, se uže še shaja.

Jaz si pa mislim, da je bilo to tako le Nemci so bili uže precej v začetku Nemci in kulturonosci. Uže takrat so radi vince pili, pa ker so uže takrat bankete imeli, pri katerih se je nazdravljalo iz sveta vračajočim se misijonarjem, katerih volitve pa drugi narodi

niso hoteli verificirati in napili so se menda preveč, drugi dan so pa drug drugemu tožili, da jim nij prav po volji, da jih boli glava, da jih zebe itd., sploh, da jim nekaj manjka, da so bolni. Menda so uže takrat znašli za to bolezen izraz kacenjamer. In ko so šli po svetu kulturo raznašat, naučili so tudi druge narode bankete imeti, zraven nazdravljati in piti. In jaz mislim, da so ravno tako tudi k nam prišli, naučili nas vse lepe stvari, kar jih zdaj znamo (vsaj tako pravijo) in ker so banketi kos kulture, kajti le kultivirani narodje banketirajo, naučili smo se tudi tega in nasledki banketov tudi pri nas niso izostali. Naši pradedje pa menda uže niso poznali še teh nasledkov, za pojem niso imeli nobenega izraza, vprašali učitelje, kako oni to imenujejo in besedo in pojem „kacenjamer“ so imeli Slovenci. Zato pa jaz predlagam, da iz hvaležnosti do kulturonoscev, do onih, kateri so nas naučili imeti kacenjamer, sprejmemo v svoj jezik za pojem kacenjamer izraz „kacenjamer“. Saj

prestaviti ga tako malo moremo, kakor so mogli Nemci prestaviti izraze za tuje iznajdbe, in poleg tega pa napravimo Nemcem, našim kultivatorjem, več spomenik, kajti vsakdo, kdor bode misli na Nemce, bode imel kacenjamer. Ne, ne, narobe sem hotel reči, kdor bode imel kacenjamer, se bode precej spomnil, da smo ta pojem in izraz od njih sprejeli. Tako le se meša človeku, če ima kacenjamer.

Da, da, hvaležnost! Ta se redko najde. Vse, kar znamo, kar vemo, kar imamo, vse se imamo Nemcem zahvaliti, tako pravijo. In dunajska „Deutsche Zeitung“ od dné 11. t. m. nas pa — barbare imenuje. Barbarismus imamo tudi od njih, od teh Nemcev, saj imamo od njih vse. Meni se tako-le zdi: Ko je pisal sodelavec „D. Ztg.“ na Dunaji oni članek, v katerem se pritožuje, da se nemška misel in nemško delo umika prvemu navalu barbarske zavisti, da je imel — kacenjamer, kajti drugače bi ne bil tako nehvaležen, nam barbarstvo očitati zato, da smo od Nemcev spre-

Na 70 voliščih so bili voljeni drugi kandidatje iste ali druge stranke. Zgubili pa so disidenti pri definitivnih volitvah 22 sedežev, dobili jih 3, vlada je zgubila 25, a dobila jih 21, konstitucionalci so zgubili 7 sedežev, dobili so jih pa 23. Z ozirom na ožjo volitev hode baje dobila vladna stranka precejšnjo večino.

Razmere strank v noveji zbornici se bodo še le mogle določiti, kadar bodo ožje volitve pri kraji. A uže zdaj je ministerstvo nekoliko iznenadeno. V mestih so bili sicer voljeni ministri kandidati, a po kmetih so malo kje zmogli. „Diritto“ pravi, da se je desnica okrepila, zato jo opomina, naj bode složna, da bode mogla ukrotiti neukrotljive življe, s katerimi misli Nicotero in Crispija, ker skrajna levica, kjer sede irredentariji, je popolnem propala.

Dopisi.

Iz Preloke na Dolenjskem 16. maja [Izv. dop.] Od lanskega leta meseca oktobra uže traje mejno zaprtje zaradi goveje kuge. Vendar prvotna oostrost je precej ponehala, ter dovolile so se marsikake olajšave in mislilo se je celo, da bode kmalu meja odprta. A evo! Pred nekaj dnevi sta dve kravi poginili v Prilišči, na sosednjem hrvaškem selu, in komisija je uradno konstatirala, da sta bili kravi kužni. Prignani sta bili baje od Ogulina, a sta uže po poti opešali, tako, da jih je kmet vstavil na Prilišči, da bi se odpočili do družega dne, a kmalu sta poginili.

Zbog tega je meja zopet oostro zaprta, ter vsak prehod čez mejo živini kakor ljudem prepovedan.

Tukaj se ima kmalu vršiti volitev župana. Viničanje se baje jako potegujejo za županski stol, ki je sedaj na Preloki, a preje je bil zmirom v Vinici. Morda bo borba precej huda. Sicer pak o tem in družem prilično kaj več.

Iz primorsko-krajske meje 15. maja. [Izv. dop.] Denes je zapustil železniški postajni načelnik g. Fran Sterle postajo Divaško, na katerej je bival blizu 7 let. Prišel je bil tja takrat, ko je bila postaja še manjša, on je bil pri prerodu nove postaje in pri gradbi isterske železnice, in marsikaj je po svojej skušenosti predlagal v preuredbo, kar se mu je praktično zdelo. Tudi je dosegel, da se ta postaja kliče in piše tako, kakor je prav, namreč: Divača, ne pa Divazza ali Divacca, kakor je sploh nevedni Nemci imenujejo. Da je tukaj tudi dosti grenkih ur prebil, nam je vsem znano, da pa so mu mnogi prijatelji njegovi iz okolice težavni in trudapolni posel polajšati

trudili, to se je tudi videlo. Gospod Sterle zapustil je naš kraj vsled svoje prošnje baje zaradi svojih otrok, kateri so mu uže toliko dorastli, da potrebujejo šolskega poduka, preselivši se v Postojno. Bil je tukaj veren sin naroda svojega, ne zaničujevaje pa tudi družih narodov. Nikdar nijsmo čuli, da bi bil kateremu kako žal besedo zavoljo narodnosti rekel, najraje je pa občeval se ve da v domačem slovenskem jeziku z ljudmi domačini.

Ravno to in njegova sploh znana postrežljivost bila je dobrota za nas, ker od vseh družih uradnikov nobeden slovenske besede ali ne razume ali pa razumeti neče, kar se žalibog še tako pogosto pri železnicah nabaja.

Njegov naslednik baje pa tudi ne razume našega jezika. Čudno, da nam železnično vodstvo zadnji čas le tuje sili, ko se domačinov za ta posel sposobnih vendar ne manjka.

Domače stvari.

— (Gospá Kallinova,) soproga prejšnjega deželnega predsednika, se je včeraj iz Ljubljane poslovila. Močno jo bodo pogrešali ljubljanski ubogi, kajti mnogo dobrega jim je storila, več nego se je sploh zvedelo. Sama brez otrok bila je mati ubožnim otrokom, in revežem sploh podpornica. Zlasti beraška krajska aristokracija, ki šteje silno mnogo „sramežljivih ubožcev“, znala bi veliko pripovedovati o dobrotnosti te gospé. Bodoč uže privatno bogata, mogla je dobrotvoriti, a imela je tudi srce za dobro delo. Zatorej ostane ta gospá v hvaležnem spominu Ljubljančanom.

— (Iz Ljubljane) se piše v „N. Fr. Pr.“, da „je tukaj zavoljo vladnih reakcionarnih prizadevanj mej liberalnim prebivalstvom ne majhena razdraženost.“ — Čudno, da te razdraženosti mej prebivalstvom mi domačini nikjer ne vidimo. V malej klikli Dežman Kaltenegger-Schrey je pač morda kaka razdraženost, ali to je privatna bolezen one gospode, v prebivalstvu je najlepši mir in dobro upanje.

— (Krajska hranilnica) je imela vtorek popoldne izredno skupščino članov hranilnega društva, ki je sklenila, da se bodo od dne 1. januarja 1881 dajala posojila na mesto po $5\frac{1}{2}$ % po 5 %, od vložnega denarja pa se bode dajalo na mesto po $4\frac{1}{2}$ % samo po 4 % obrestij. Vodstvu se je dal nalog, da podpira s posojili uže obstoječe ali pa take posojilnice in upne zavode, ki se bodo po Kranjskem še le osnovali. Nadalje je skup-

ščina sklenila darovati 1000 gl. za parno gasilnico v Ljubljani.

— (Slabo vreme.) Binkoštni prazniki so bili pri nas lepi, a zadnji trije dnevi po binkoštih so nam prinesli maju mesecu nesposoben mráz. Na Dolenjskem in Notranjskem je predvčeranjem celo sneg padel, ki je sadnemu drevju in vinogradom gotovo dosti škodoval. Slane tukaj dozdej nij bilo, ker je sapa pihala in oblačno bilo. Vendar če se brž ne ogreje, bati se je hadega, sosebno ker se je zdaj (četrtak popoldne ko to pišemo) ujasnilo.

— (Pri občinski volitvi) v Loki poleg Kamnika je voljen za župana posestnik Ivan Svetlin, za svetovalca pa Leon baron Lichtenberg in Anton Pirč.

— (Nemško poročanje.) V dunajskem listu „Konst. Vorstadt-Ztg.“ od 18. t. m. čitamo sledeči židovsko barvani telegram: Verbrüderungsfest. Aus Müzzuschlag, 16. Mai, wird uns telegrafirt: Bei herrlichem Wetter fand heute hier die Verbrüderungsfeier des Wiener Studentenvereines „Slovenija“ mit dem Grazer literarischen Vereine „Triglava“ (!) statt. Mehr als zweihundert Studenten, darunter von sechzen slavischen Vereinen, waren anwesend. Man hielt in allen slavischen Sprachen Reden, welche, den politischen Kampf der Slaven betonend, durchgehend (!?) darin gipfelten, dass alle Slaven zusammenhalten sollen, um die Vereinigung zu realisiren. Auch der Sohn des Ministers Prazak hielt als Präses des „Akademicki Spolek“ in Wien eine längere böhmische Rede. Der erste auf den Kaiser ausgebrachte Toast wurde mit anhaltenden Zivio aufgenommen. — Tako tja v en dan lažejo Nemci, da hujskajo zoper nas.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Ormuž 20. maja. Pri občinski volitvi v okrajni zastop zmagali so denes vseskozi narodni kandidatje.

Razne vesti.

* (Ruska cesarica) je zmirom v smrtnej nevarnosti, odkar je vrnila se domov s Francoskega. — tako se poroča iz Peterburga. Vendar jej je pomagala umetnost dr. Botkina, da je preživela še zimo. Početkom posta se jej je zdravje tako oboljšalo, da so jo celo prepeljali v gradsko kapelo, da je prejela sv. obhajilo. Pravoslavna šega pa zahteva, da se to zgodi stojé ali klečé; tudi cesarica se je podvrgla tej šegi, a je pri tem trikrat omedlela in uže so sodili, da se ne zavé več. Kmalu pa se jej je zopet zboljšalo in mislilo se je, da bode res ozdravela. Tri-

jeli kulturo in vse, kakor oni pravijo, torej tudi barbarstvo. — Prvič sem izraz kacenjamer slišal od mnogo starejšega prijatelja neko jutro po precej veselem družtvu. „Hast áber bas kácenjááámer?“ me je takrat vprašal v nepopáčenem ljubljanskem nemškem akcentu, kakor ga govore kazinarji in kazinarice. Apropos! kazinarji ljubljanski! Ko tako lepo kramljate in nemškujete mej soboj, si vselej mislim, kako velika škoda je, da se ne dá vaš jezik baš tako napisati, kakor ga govorite. Ko bi se znašel kakošen človek, ki bi hotel iznajti nove tipe ali novo pisavo, s katero bi se napisalo vse tako, kakor se govori, z naglasom in napevom vred, bi bil „Laibacher Tagblatt“ in precej mnogo interesantnejši, dal bi se brati, kakor govorite, in potem bi naraslo število naročnikov prisiljenih, tacih, ki ga brati nečejo, in tacih, ki ga zastonj dobivajo, morda vendar na 400.

Slišal sem dozdej o dveh vrstah kacenjamra: o fizičnem in moraličnem. Ne da

bi se hotel bahati z novo iznajdbo, kajti teh novih vrst, katere bom naštel, nijsem iznašel jaz, niti bi si želel, da bi zgodovina enkrat mene imenovala kot iznajditelja, to čast rad prepuščam družim. Ali omeniti jih moram, da se ohranijo potomcem, da se ne pozabijo.

Nova vrsta kacenjamra in menda jedna najsitnejših, bi se mogla imenovati: „inkompetenčni“ kacenjamer. Zgodovina njegova je kratka ta-le:

Iz mesta K. se je v mesto L. napovedalo družtvu Z. na kratki pohod družtvu S. Društvo S. naznani županiji mesta L. program sprejema bratov iz mesta K. Župan I. skega mesta pa prepove: prvič, da družtvo Z. ne sme svoje zastave razviti, drugič, da družtvo S. ne sme družtva Z. z godbo sprejeti, in tretjič in četrtič je bilo še nekaj tacih: da ne sme. — Ne bodi si ga len, pa predsednik družtva S. rekurira na višjo instanco. Nasledki — — kacenjamer. Župan, si je moral sam dati nos inkompetentnosti. Uže to

mora biti hudo, če je bil župan uže 12 let navajen vse prepovedati, kar so družtvo S. in njemu enaka in somisleča družtva nameravala, pa si mora radi ene majhene prepovedi sam nos dajati. Pa še to so mu naredili ti hudobneži. Okolo kazine so šli, pa z vsemi zastavami in razvitimi, in pa z godbo, ki je svirala narodne pesni, pa „živio“-klici in Bog si ga vedi kaj še? Pa še topli se nijso, nobenega nijso zaklali. O ta labirint v županovih možjanih, ta labirint — ali nij to — inkompetenčni kacenjamer?

Naj uže bode kakor hoče, če sem poliček vinca v veselej družbi več popil in drugi dan fizičnega imel, sem šel pa kumarice jest v čitalnično restavraco, pa je bilo zopet dobro. Ali inkompetenčni pa mora hujsi biti. Tu ne pomagajo „Tagblattove“ „Also doch!“-kumarice nič, ki so pa tudi neki izliv zopet nove vrste kacenjamra.

krat pustila se je potem vsak dan prepeljati k svojemu soprogu. In vendar nij upanja, da bi še okrevala. Zdravnik misli, da bode do jeseni še živila. Car je telesno zdrav, a pravijo, da je zelo potr.

* (V Peterburgu) se je začela politična pravda proti nihilistu dr. Weimaru (po rodu Nemcu) in enajst tovarišem. Weimar je bil zdravnik, a je znal svoje revolucionarno mišljenje tako skrivati, da je celo v dvorske kroge smel pristopiti. On je kupil revolver za Solovijeva, napastnika na ruskega carja, in da je dal konja morilcu generala Mezenceva, da je mogel ubegniti, ter da je sploh v zvezi bil z nihilisti.

* (Treščilo) je 12. t. m. v železniški vlak v staciji Ščepetavki pri Kievu. En vagón je začel goreti, mašinist je bil od puha na tla vržen, a ne ubit.

* (Roparji na Hrvatskem.) Pred kratkim so serežani v banalskem okraji razpršili roparsko družalo, ki se je baš namerala osnovati. Štefan Vujaklija, jako nevaren človek, je namreč ubegnul v gozde iz svojega rojstvenega kraja Oblaja potem, ko je meseca marca ukral pastirju svojega brata Mihe vola; tam sta se mu pridružila še dva bosenska beguna in jeden bivši kaznenec. Ti štirje, vsi dobro oboroženi, so delali ves okraj nevaren. Dne 25. p. m., ko sta dva krajiška dečka in tri deklice v Orlovinem gozdu pasli vole, pride k njim Vujaklija z dvema tovarišema in vpraša, je-li nij mej deklicami tudi hčeri serežana Matije Čelapa, ki ga je pred letom tožil zaradi tatvine. Mej pastirji pa je bil navzočen sin Matijevega brata, 17 let stari Marko Čelap; ko on čuje Vujaklijo povpraševati po Čelapu, takoj se spusti v beg. Vujaklija teče za njim in mu preti, da ga ustrelji, če se ne ustavi. Fant se ustraši in res počaka roparjev, ki ga odpeljejo soboj, a Vujaklija je še zaklical pastirjem, da mora Čelap plačati mu 100 gld., če hoče še kedaj videti svojega sina. Dne 26. aprila so serežani in prebivalci sel Ponikvari, Hrvatsko selo in drugih, šli iskat ro-

parjev v gozd, a niso jih našli. Druzega dne pa je prišel domov odpeljani Marko Čelap, povedal je, da je ušel roparjem, ki so šli v Buzeto. Na to so šli serežani zopet loviti jih, a zopet jih niso prijeli, da si ravno so videli Vujaklijo in nanj streljali. Vendar 10. t. m. so ujeli serežani Vujaklijo, a njega tovariši so preje ko ne ubežali čez mejo v Bosno.

* (Iz železniškega vagona skočil) je 15. t. m. neki potnik na potu v Mödling; tu bi bil moral izstopiti, a se je zakasnil in je to še-le opazil, ko je vlak se uže dalje peljal. To videč, skoči iz vagona, in pade na desni železniški tir. Mej tem pa prisopiha po istem tiru drug vlak in mož bi bil izgubljen, da nij mašinist brzo ustavil vlaka. Lehkomišljenega potnika, ki si je samo kožo malo odrgnil, so vzeli v vagon, potem pa ga v Mödlingu izročili policiji, da ga kaznuje.

* (Smrtno kazen) žele zopet uvesti švajcarske kmetske občine Appenzell, Uri in Unterwalden; skoraj jednoglasno so sklenile, da se obsodba na smrt zopet uvede za nekatere posebne slučaje. — Po njihovem vzgledu bodo baje storili tudi protestantski kantoni, akopram radikalci očitajo, da so katoličanje prvi vpeljali zopet sodbo na smrt. V Švajci je bila namreč dozdej precej časa smrtna kazen odpravljena. Torej tu vidimo povratek k staremu, ker se novo nij dobro izkazalo.

Umrlj so v Ljubljani:

14. maja: Barbara Dobnikar, postreščka žena, 60 l., na dunajske cesti št. 15, za krvavljenjem pljuč, — Marija Maver, delavka, 60 l., sv. Florijana ulici, št. 35, za jetiko.
15. maja: Angela Kralj, dekle hči, 3½ l., na poljanske cesti, št. 18.
16. maja: Franc Dežman, delavca sin, 4½ l., v zvonarskih ulicah, št. 7, za jetiko.
18. maja: Ernestina Izatič, uradnika hči, 18 l., v streliščnih ulicah, št. 2, za jetiko, V deželni bolnici.
13. maja: Anton Hrastar, delavec, 37 let, za jetiko. — Jožef Strgar, delavec, 20 let.
14. maja: Franca Kosec, gostija, 50 l., za vodenico. — Jožef Kvas delavec, 70 let.

15. maja: Karolina Jakopin, delavca hči, 3. m., za slabostjo. — Janez Nahtigal, delavec, 34 l., za jetiko. — Janez Zajec, delavec, 22 l.

Tujci.

19. maja:

Pri Slonu: Rismondo iz Trsta. — Spitzer iz Dunaja. — Hirsch iz Gradca.
Pri Malici: Billig iz Ljubljane. — Graf Marenzi iz Trsta. — Aoles iz Dunaja. — Polak iz Gradca. — Kohn iz Pešte. — Hersch iz Dunaja.

Dunajska borza 20. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	72 gld.	40	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	73	10	"
Zlata renta	88	45	"
1860 drž. posojilo	130	10	"
Akcije narodne banke	834	—	"
Kreditne akcije	277	20	"
London	118	55	"
Srebro	—	—	"
Napol.	9	43½	"
C. kr. cekini	5	61	"
Državne marke	58	30	"

Št. 7051.

(234—1)

Razglas.

V ponedeljek dne 24. maja 1880 ob 9. uri dopoldne se bo **košnja na senožetih pri Tivolju** v najem dala.

Kdor hoče kaj v najem vzeti, naj se oglasi v zgoraj omenjenem času v Latermanovem drevedoru.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 18. maja 1880.

Župan: Laschan.

Dr. Spranger-Jeve kapljice za želodec

pomagajo na hip vsakemu v želodci bolnemu, odpró hitro in brez bolečin truplo, dajejo slast do jedi, odstranijo takoj želodčevo kislino, mastno podiranje, slabost, krč v želodci in varujejo nalezljivih boleznij. Naj se poskusi z majhenim in vsagdo preveri o njih brzem vplivanji.

Prodaje lekarnar J. Svoboda v Ljubljani, sklenico po 30 in 50 kr. (168—6)

Hranilnično naznanilo.

Po včerajšnjem sklepu glavne skupščine društva kranjske hranilnice, se v kranjske hranilnici z dnem

1. januarja 1881

obresti tako-le znižajo:

a) Od vložitev na knjižice

od 4½ na 4%,

b) Od posojil na hipoteke

brez izjeme, to je, tako uže od posojenih, kakor tudi od onih, ki se bodo oddala od 1. januarja 1881

od 5½ na 5%.

Vse druge določbe o obrestih od vložitev ostanejo nespremenjene. (233—1)

Vodstvo kranjske hranilnice,

v Ljubljani, dne 19. maja 1880.

August Klisch,

kotlar,

(232—1)

sv. Florijana ulice št. 9 nova,

naznanja sl. občinstvu, da je z današnjim dnem svojo delovnico odprl in se priporoča za mnoga naročila

v kotlarske ali pa kleparske stroki,

ter zagotovi, da bode vsa naročila točno in ceno izvrševal.

Izdatelj in urenik **MAKSO A. G. M. C.**

Ustanovljeno 1858.

Na dunajske svetovne razstavi l. 1873. odlikovano z medaljo za napredek in v Lincu s srebrno medaljo l. 1875.

Kraj za naročevanje vezenine od zlata in cerkvenih paramentov.

Prečastitej duhovščini!

Štefan Berlyak,

meščan, izdelovalec cerkvenih paramentov,

priporoča se za izdelovanje vseh vrst cerkvenih del, kasul, pluvialov, haldahinov, mrtvaških prtov, oblačil za cerkvenike in ministrante, cerkvenega perila, kakor tudi duhovenske obleke, abeeskih sukenj, reverend, kosmečkov itd.

Opazka: Vezenine, za katero se daje tudi tvarina, se prevzamejo za montiranje, in se bodo najskrbnejše izvršile; na vsako vprašanje se takoj odgovori. (184—4)

WIEN.

Fabrik und Niederlage: Stadt, Grünangergasse Nr. 12, vis-à-vis der Staatsschulden-Casse.

Pravo, nepokvarjeno

istrijsko črno vino

dobiva se liter po 64 novč.

v gostilnicah

pri „belem volku“, „pri Lozarji“
in „pri Virantu“.

(235—1)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.